

CLIVE CUSSLERIN

WSOY

UUSI NUMA-SEIKKAILU

TUHOKOODI

Suomentanut Jorma-Veikko Sappinen

GRAHAM BROWN

Graham Brown

CLIVE CUSSLERIN
TUHOKOODI

SUOMENTANUT JORMA-VEIKKO SAPPINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

Clive Cussler Desolation Code

Copyright © 2024 by Sandecker, RLLLP

By arrangement with
Peter Lampack Agency, Inc.
350 Fifth Avenue, Suite 5300
New York, NY 10118 USA.

SUOMENKIELINEN LAITOS
© JORMA-VEIKKO SAPPINEN JA WSOY 2026
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-951-0-52744-3

PAINETTU EU:SSA
TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:
TUOTEVASTUU@WSOY.FI

HENKILÖT

NATIONAL UNDERWATER AND MARINE AGENCY (NUMA)

KURT AUSTIN – Erikoisprojektiosaston johtaja, pelastusasiantuntija ja veneilyharrastaja

JOE ZAVALA – Erikoisprojektiosaston apulaisjohtaja, helikopterilentäjä ja konenero

RUDI GUNN – NUMAn apulaisjohtaja, Yhdysvaltain laivastoakatemian kasvatti, johtaa suurinta osaa NUMAn jokapäiväisestä toiminnasta

HIRAM YAEGER – NUMAn informaatioteknologiaosaston johtaja

GAMAY TROUT – NUMAn johtava meribiologi, valmistunut Scripps Institutesta, naimisissa Paulin kanssa

PAUL TROUT – NUMAn päägeologi, niin ikään Scrippsin kasvatti, naimisissa Gamayn kanssa

RÉUNIONIN SAARI

MARCEL LACOURT – Saaren väliaikainen prefekti (kuvernööri)

CHANTEL LACOURT – Jatko-opiskelija ja meribiologi, Marcelin veljentytär

ÎLE DE L'EST

EZRA VAUGHN – Tekoälyguru, pakkomielteenä ajatus ihmisen älyn ja koneen älyn yhteen sulauttamisesta

KELLEN BLAKES (VALVOJA) – Entinen palkkasoturi, nykyisin Vaughnin turvallisuuspäällikkö ja järjestyksen ylläpitäjä tämän yksityisellä saarella

PRIYA KASHMIR – NUMAn entinen työntekijä, tietokoneasiantuntija, tutkii selkäytimen elvytysmenetelmiä halvaantuneilla

KAI – Vaughnia vastaan taistelevan vastarintaryhmän johtaja

ZECH – Kain vastarintaryhmän jäsen

HARMAA NOITA – Myyttinen hahmo, jonka apuun ja suojeluun vastarintaryhmä luottaa

INTIA

VIRAT SHARMA – Alangissa toimivan suuren laivanpurku- ja kierrätysyhtiön johtaja

VIIDES – Eloonjäänyt ryhmästä, joka livahti *Soufrieren* kannelle

MV AKESO

ELENA PASCAL – Entinen NUMAn lääkäri, nykyisin töissä sairaalalaiva *Akesolla*.

MARJORIE LIVORNO – *Akeson* kapteeni

SIJAINNIT

RÉUNION – Ranskalle kuuluva saari Intian valtamerellä, noin kahdeksansadan kilometrin päässä Madagaskarista itään

ALANG – Pitkä, tasainen hiekkaranta Intian länsirannikolla, maailman suurimman laivanpurkuyrityksen kotipaikka

ÎLE DE L'EST – Seychellien saariston itäisin saari, toinen sen kahdesta tulivuorisaaresta, aikoinaan geotermisen energiaprojektin sijaintipaikka, nykyisin Ezra Vaughnin omistama ja hallitsema.

PROLOGI

SAARI

Riekaleisiin rääsyihin pukeutunut mies rynnisti päätä pahkaa trooppisen sademetsän halki. Hän tunkeutui vihreän kasvillisuuden läpi hiestä märkänä, paljaat jalat maata takoen, ja etsi ylärinteelle vievää polkua. Ylöspäin, huipun suuntaan hän ei nähnyt, mutta hän uskoi pääsevänsä sinne.

Löydettyään helppokulkuisemman polun hän seisahtui vetämään henkeä värikkäästi kukkivan pensasryteikön lähellä. Hän haukkoi henkeä rinta kohoillen. Sitten hän pyyhkäisi hikeä otsaltaan ja läimäytti kaulaansa, johon oli laskeutunut pistävä hyönäinen. Kun hän veti kätensä pois, paljastui laikku, joka oli hänen omaa vertaan. Se peitti vain osittain tatuoinnin, joka koostui oudossa, koodimaisessa järjestyksessä olevista numeroista ja kirjaimista. Kaksi viimeistä numeroa, ykkönen ja nolla, olivat hieman erillään muista. Sen vuoksi hänen kutsumanimensä oli Kymmenes.

Kymmenes pyyhki verta pois ja vilkaisi taakseen muihin, jotka olivat jääneet jälkeen lehvistössä. »Tulkaa», hän huusi. »Liikettä.»

Metsästä putkahti joukko nuorempia miehiä. He muistuttivat ihonväritään ja kasvoiltaan häntä ja olivat keskenään niin samannäköisiä, että heitä oli vaikea erottaa toisistaan. Heidän

vaatteensa olivat yhtä repaleisia ja likaisia kuin hänen, ja heidän kasvoiltaan kuvastui pelko.

He tarpoivat Kymmenettä kohti katsoen häneen. »Onko tämä varmasti oikea tie?»

Todellisuudessa hän ei ollut siitä varma. Hänelle oli kuitenkin sanottu, että hän löytäisi polun, ja siinä se nyt oli. Hän osoitti ylös polkua. »Huipulle. Nopeasti.»

»Entä sen jälkeen?» yksi nuoremmista miehistä kysyi.

»Pako», Kymmenes sanoi. »Vapaus.»

Sanat eivät tehneet vaikutusta. Nuoret miehet näyttivät melkein kummastuneilta. Mutta koirien haukku ravisti heidät eroon turtumuksesta. Metsästäjät olivat tulossa. He olivat löytäneet jäljet eivätkä todellakaan enää hukkaisi niitä, sillä he työntyivät jo isolla joukolla esiin puiden lomasta hikoillen kuin juhdat.

»Vauhtia, vauhtia, vauhtia», Kymmenes huusi.

Nuoret lähtivät taas liikkeelle, ja heitä seurasi viimeisenä mies, joka oli yhtä vanha kuin heidän johtajansa. Hän seisahtui ja kyykistyi pensaan lähelle. Kaukaa katsoen he näyttivät melkein identtisiltä, mutta Kymmenennen syvällä kuopissaan olevat silmät, riutuneet lommoposket ja pelokas ilme osoittivat, että he olivat elämässään kulkeneet eri suuntiin.

»Veli», toinen mies sanoi. »Jäimme kiinni. Pitäisi kääntyä takaisin ennen kuin on liian myöhäistä.»

»Nyt on jo myöhäistä», Kymmenes vastasi. »Ainoa toivo on edessäpäin.»

»Jyrkänteillä? Mitä oikein teemme? Hyppäämme?»

»Keino paljastetaan meille», Kymmenes väitti. »Hän lupasi sen.»

Toisen miehen kasvoilla häivähti ärtymys. »Häntä ei ole koskaan nähty. Hän on pelkkä kuiskaus mielessämme.»

»Hän antoi meille tämän», Kymmenes intti ja tarttui kaulakoruunsa, joka riippui painavana nauhassa hänen rintaansa

vasten. Se oli pullea ja koostui elektroniikkakomponenteista ja paristoista. Hän kantoi sitä kuin väkevää taikakalua.

»Kaulakoru ei voi kääntää luoteja sivuun eikä estää koiraa puremasta», toinen mies sanoi. »Ja vain hölmö uskoo sokeasti.»

»Käänny sitten takaisin», Kymmenes sanoi. »Mutta en anna niiden tehdä nuorille samaa kuin meille on tehty.»

He tuijottivat toisiaan pitkään. Sama kiista oli käyty ennenkin. Pattitilanne ratkesi, kun alhaalta kuului laukaus. He säpsähtivät, painuivat kyyryyn, kääntyivät yhdessä polulle ja lähtivät juoksemaan paljain, verisin jaloin.

»Toivottavasti olet oikeassa», toinen mies sanoi. »Sillä tämän enempää vapautta emme muuten saa koskaan kokea.»

Miehet pinkoivat ylös rinnettä piittaamatta maahan jäävistä merkeistä, ja verisistä jalanjäljistä jyrkillä kalliorinteillä. Kun he työntyivät viimeisen pensasryteikön läpi avomaalle, edessä avautui kallion laki, joka oli korkealla meren yläpuolella. Aurinko oli jo alhaalla taivaanrannassa, valtameren aallot hohtivat harmaina ja pronssinvärisinä. Viileä tuuli imi hien iholta, ja alhaalta kantautui murtuvien aaltojen ryske.

Nuoret miehet tuijottivat näkymää.

»Näen loputtomiin», yksi heistä sanoi.

»Kuinka menemme?» toinen kysyi.

Johtaja katsoi ympärilleen. Pelastuksen merkkejä ei näkynyt. Ei merkkejä avusta. *Ehkä oli tarkoitus hypätä.*

Hän astui kallion reunalle ja katsoi alas. Rantaviiva koostui rosoisista kiviroykkiöistä kuusikymmentä metriä alempana. Ne ulottuivat niin kauas jyrkänteen juuresta, ettei voinut kuvitellaakaan, että kukaan voisi yltää veteen saakka. Vaikka he pystyisivät hyppäämään vesirajaan asti, he murskautuisivat kuoliaaksi iskeytyessään vedenalaiseen kivikkoon.

Kymmenettä puistatti, kun hän perääntyi jyrkänteen reunalta. Hän oli johdattanut joukon tuhoon. Äkkiä hän toivoi ettei olisi

johtaja. Vielä kiihkeämmin hän toivoi, ettei olisi koskaan saanut viestiä ja ettei hänelle olisi annettu kaulakorua. Mutta sitten hän näki jotain, mikä antoi toivoa. Jyrkänteeseen oli kiinnitetty solmuisen köysi. Se ulottui kymmenisen metriä alemmaksi, missä sen painolla varustettu pää riippui vapaana ikään kuin kallioseinämässä olevan aukon kohdalla. Pakotie. Hänelle oli luvattu pakotie.

Hänellä ei ollut kokemusta tällaisista asioista, mutta hän huomasi nopeasti pakokeinon haittapuolen: jos hän kerran näki sen, myös takaa-ajajat näkisivät.

Hän riisui kaulakorun ja sujautti sen veljensä kaulaan. »Kiipeä alas.»

Veli katsoi alas köyteen ja kivikkoon sen alapuolella. Hän pudisti päätään.

»Mene», Kymmenes intti. »Johda heitä.»

»Ei», veli sanoi. »Vie sinä heidät. Minulla ei ole uskoa.»

Kymmenes tarttui veljeään käsivarresta ja raahasi tämän jyrkänteen reunalle. Hän kurkotti ja sai otteen köydestä. Hän testasi sen kiinnityksen pitävyyttä kiskomalla ja painoi sen sitten veljensä käsiin. »Hän lupasi pakotien. Se on tämä. Ala mennä!»

Vajaan kilometrin päässä pakenijajoukon takana viidakon halki tunkeutui pitkä, valkoihoinen mies, jolla oli khakihousut ja maastokuvioinen liivi, kaksi pistoolia erillisissä võissa ja haulikko kourassa. Hän totesi nauttivansa tästä metsästyksestä. Hänellä oli kalju pää ja kapeat, teräväkatseiset silmät.

Saarella hänet tunnettiin Valvojana, mutta aiemmissa elämänvaiheissaan hän oli ollut suurriistan metsästäjä, karjanajajien työjohtaja joissain maailman rankimmissa paikoissa ja palkkasoturi, jonka palveluksia oli voinut käyttää kuka tahansa, jolla oli tarpeeksi rahaa.

Nyt Valvoja veti suutaan hymyyn, sillä koirat saivat vainun ja alkoivat riuhtoa remmejään. Hän nauroi, kun koirien käsittelijät

yrittivät pitää niitä kurissa hakatessaan samalla macheteillaan väylää kasvillisuuteen.

»Ottakaa heidät kiinni», Valvoja ärsi mielenvikaisesta riemusta. »Jos yksikin mies pääsee pakoon, teistä jokainen kärsii saman rangaistuksen, joka on tarkoitettu heille.»

Mikäli hänen alaisensa olivat kaivanneet lisäkannustimia, enempää ei enää tarvittu. He rämpivät eteenpäin, kiipesivät rinnettä ja pystyivät lisäämään vauhtia kasvillisuuden harvetessa. Pian he jo seurasivat verisiä jälkiä, joita oli jäänyt paljaista, vereslihalla olevista jalkapohjista. Niiden ansiosta karkulaisia oli helppo seurata, mutta ne saivat Valvojan ihmettelemään heidän valitsemaansa suuntaa.

Aiemmillä kerroilla kaikki karanneet olivat juosseet sivistyneestä mutta vankilamaisesta leiristä saaren vastakkaiselle puolelle toivoen selviytyvänsä kivikkoisessa, tuliperäisessä erämaassa. Nämä miehet olivat valinneet toisen polun. Se piti heidät poissa rajamuurilta ja piikkilangoilta ja kameroiden ulottumattomissa.

Valvojan mielestä se oli kummallista, mutta sillä ei ollut paljon väliä. Pian miehet olisivat loukussa koirien ja kalliojyrkanteen välissä.

Koirat alkoivat louskuttaa kiivaammin. Ne haistoivat saaliin ylhäällä.

»Päästäkää ne irti», hän huusi.

Käsittelijät pudottivat remminsä ja koirat ampaisivat liikkeelle. Ne ryntäsivät ylös rinnettä ja katosivat näkyvistä tappavana laumana, joka poikkesi vain rahtusen esi-isistään, susista. Valvoja alkoi kävellä nopeammin innokkaana näkemään koirat työssään.

Hän saapui pienelle aukiolle, jolla eläimet juoksivat ympyrää, nuuskivat maata ja ulvoivat kohti taivasta. Polku oli johtanut perille, mutta ketään ei näkynyt.

Oksa rasahti Valvojan takana, ja käännähtäessään hän ehti nähdä hahmon, joka loikkasi häntä kohti. Paljasjalkainen mies

löi häntä, paiskasi hänet maahan ja kierähti erilleen hänestä. Molemmat hyppäsivät pystyyn ja koirat kääntyivät kuin ottaakseen kohteeksi hyökkääjän.

»Paikka!» Valvoja huusi kumealla, käskeväällä äänellä. Koirat pysähtyivät ja jäivät seisomaan jäykästi.

Valvoja suuntasi haulikon likaiseen, veriseen mieheen. »Missä muut ovat?» hän tivasi. »Kerro heti niin annan sinulle armoa.»

Pakenija oli laiha. Risaiset vaatteet roikkuivat hänen yllään kuin rääsyt. Sen siitä sai, kun eli monta viikkoa viidakossa. Hän astui hermostuneesti taaksepäin, katseli puolelta toiselle ja otti rikkinaisten housujensa kauluksesta omatekoisen veitsen. Se oli pelkkä paksuun kankaaseen kääritty, teroitettu piikivi.

»Olet tehnyt itsellesi asean», Valvoja totesi. »Onpa mielenkiintoista. Emme opettaneet sitä sinulle. Ehkä te syöpäläiset opitte nopeammin kuin meidän on annettu ymmärtää.»

Valvoja heitti haulikon syrjään ja otti yhdeltä miehistään macheten. »Katsotaanpa kuinka hyvin osaat käyttää sitä.»

Hän astui eteenpäin, mutta Kymmenes heitti hänen kasvoilleen kourallisen irtomaata. Hän siristi silmiään nähdäkseen hyökkäyksen, sieti mullan kirvelyn silmät auki ja huitaisi machetella.

Terä viilsi Kymmenennen rintaa sen verran syvältä, että siihen ilmestyi veriviiru, mutta se oli vain pintahaava. Hän oli kokenut pahempaakin *huoneissa*.

Kymmenes vilkaisi veristä rintaansa ja kohautti olkapäitään. Hän kaarsi oikealle ja sitten takaisin, piti veistä ojossa Valvojan suuntaan ja käänsi sen sitten tämän lähintä miestä kohti.

»Älä piittaa heistä, poika», Valvoja sanoi. »Tuo se teroitettu pikku tikku minulle.»

Ikään kuin olisi noudattanut käskyä Kymmenes loikkasi eteenpäin ja heilautti veistä kohti Valvojan kaulaa. Hyökkäys oli uskalias, mutta Valvojalla oli takana kokonainen elinikä

taisteluja. Hän astui sivulle, nojautui taaksepäin väistääkseen veitsen ja iski vastaan machetella.

Raskas terä upposi Kymmenennen käsivarteen. Tällä kertaa hän ulvahti kivusta, horjahti taaksepäin ja tuijotti haavaa. Paljastuneista jänteistä ja rasvasta pursui verta.

»Tuo oli vasta esimakua tulevasta», Valvoja varoitti. »Heitä tuo ase pois, niin sanon heille, että sinussa on ainesta: kuulut meihin.»

Mikään Valvojan sanoma ei olisi voinut raivostuttaa Kymmenettä enemmän. Kasvot vääristyneinä vihasta hän hyökkäsi taas, kohotti loukkaantuneen käsivartensa kilveksi ja sohaisi alkeellisella veitsellä kohti Valvojan vatsaa. Hän onnistui läpäisemään safariliivin ja vuodattamaan hiukan verta, mutta Valvoja sysäsi hänet syrjään ja löi viidakkoveitsellä kovan iskun.

Kymmenennen käsi irtosi ranteesta ja hän lysähti polvilleen. Hän laahautui pois päin, perääntyi kuin haavoittunut eläin.

Valvoja oli kyllästynyt leikkiin ja katsoi koiriin. »*Mord!*» hän huusi hyökkäyskaskyn.

Kaksi koirista ampaisi epäröimättä Kymmenennen kimppuun. He iskeytyvät häntä vasten melkein yhtä aikaa, jolloin hän kierähti ympäri. Toinen kierähdys näytti tarkoitukselliselta, ja sitten sekä mies että koirat katosivat jyrkänteen reunan yli.

Eläinten pudotessa kuului louskutusta ja ulahduksia. Äänet lakkasivat kuin veitsellä leikaten. Aukiolle laskeutui aavemainen hiljaisuus. Miehet eivät näyttäneet tietävän, mitä pitäisi tehdä.

Valvoja käveli jyrkänteen reunalle ja katsoi alas. Kymmenes ja koirat makasivat murskautuneina omissa verilammikoissaan lähellä toisiaan.

Katsoessaan alas Valvoja tajusi, että Kymmenes oli uhrautunut. Kaiken lisäksi hän oli laatinut mutkikkaan suunnitelman, valmistanut aseet, johtanut pienoiskapinaa ja päättänyt kuolla sellaisen käsitteen vuoksi, jota hänellä ei olisi pitänyt olla mitään mahdollisuutta ymmärtää: vapauden.

He oppivat nyt asioita, joita heille ei ollut opetettu. Ja se oli tapahtunut nopeammin kuin kukaan olisi osannut odottaa. Siitä täytyisi tehdä raportti.

»Hajaantukaa», Valvoja kivahti. »Etsikää muut. Katsokaa puihin ja pensaisiin. Älkää jättäkö kiveäkään kääntämättä. Jos-sain heidän täytyy olla.»

Miehet ja eloonjääneet koirat kiiruhtivat uusin voimin trooppiseen viidaksoon yrittäen epätoivoisesti löytää lisää jälkiä.

Valvoja viivytelti jyrkänteen reunalla hiljaisen vaikuttuneena Kymmenennen päätöksestä lähteä taistellen. Hän katsoi ulapalle. Taivaanrannassa virtasi auringonvaloa pilvijonon lomasta, ja säteet näkyivät kirkkaina pimeyttä vasten. Muuta nähtävää ei ollut. Ei laivoja, ei maata, vain loputtomasti kullannväristä merta.

Siksi Valvoja ihmetteli, mihin karkulaiset luulivat pakenevansa. He eivät tienneet muuta kuin tämän saaren, *huoneet*, Valvojan ja Ruokkijat. Mitään muuta he eivät olleet koskaan nähneet.

Hän mietti lyhyesti, mitä he alkeellisissa aivoissaan ajattelisivat, jos he todella saavuttaisivat sen mutkikkaan kaaoksen ja hulluuden verkon, jota ihmiset kutsuivat sivistyneeksi maailmaksi. Luultavasti he toivoisivat pysyneensä poissa sieltä.

Kaukaa viidakosta kantautuvat ulvahdukset ja haukahdukset katkaisivat Valvojan mietteet ja palauttivat hänet käsillä olevaan tehtävään. Hän käänsi selkänsä merelle ja lähti palaamaan polkua pitkin tyytyväisenä tiedosta, että ajojahti jatkui edelleen.

1

RÉUNIONIN SAARI, ETELÄINEN INTIAN VALTAMERI

Réunionin saari eli *La Réunion*, kuten paikalliset sitä nimittivät, kökötti tropiikissa kahdeksansadan kilometrin päässä Madagaskarista itään ja melkein kolmetuhatta kaksisataa kilometriä suoraan etelään Saudi-Arabian rannikolta. Saari kuului Ranskan hallintoalueeseen ja oli yhtä dramaattinen ja kaunis luonnonparatiisi kuin kuuluisa Tahiti. Sille olivat luonteenomaisia tuliperäiset vuorenhuiput, säihkyvänvihreät sademetsät ja sileät rannat, joiden musta hiekka oli aaltojen tomuksi rapauttamaa laavaa.

Vaikka Réunion näytti autiolta trooppiselta saarelta, siellä oli melkein miljoona ranskankielistä asukasta. Se veti joka kausi puoleensa kymmeniä tuhansia matkailijoita ja joidenkuiden mukaan myös melkein yhtä paljon haita.

Sijaintinsa vuoksi Réunion oli taukopaikka valtameripolulla, joka yhdisti Australian vedet Etelä-Afrikkaan. Meribiologit sanoivat reittiä Haivaltatieksi, koska sitä pitkin matkasi suurin määrin valkohaita, härkähaita, makrillihaita ja vasarahaita. Sen seurauksena tuosta pienestä Intian valtameren saaresta oli tullut maailman haipääkaupunki, jossa hait hyökkäsivät ihmisten

kimppuun vuosittain kymmeniä kertoja ja saivat myös saalista.

Tyytymättömänä saarensa lempinimeen Réunionin hallinto oli ryhtynyt toimiin ja ympäröinyt tietyt hiekkarannat verkoilla merestä ja kieltänyt jyrkästi uimisen ja surffauksen suojattujen alueiden ulkopuolella. Ohjelma vähensi haihyökkäysten määrää jyrkästi ja huipentui kokonaiseen vuoteen ilman yhtään haiden aiheuttamaa kuolemantapausta.

Menestys oli huikaiseva, mutta kukaan ei uskonut, että meressä asustavat saalistajat olisivat kaikonneet. Ei kukaan, paitsi amerikkalainen Kurt Austin.

Kurt oli pitkä, noin nelikymmenvuotias mies, jolla oli leveät hartiat ja hoikka vartalo. Hän oli Erikoisprojektiosaston johtaja Yhdysvaltain liittovaltion virastossa, joka tunnettiin nimellä National Underwater and Marine Agency, NUMA. Se toimi kaikkialla maailmassa ja teki tieteellistä tutkimustyötä, paikansi uponneita laivoja ja teki yhteistyötä muiden maiden kanssa mereen liittyvissä kysymyksissä.

Kurt ja hänen kollegansa Joe Zavala olivat paiskineet kuusi edellistä viikkoa töitä yhteishankkeessa Réunionin yliopiston kanssa saarta ympäröivillä vesillä, niin niiden yläpuolella kuin allakin, ja tutkineet haikantaa. Outoa kyllä, haita oli ollut vaikea löytää, vaikka he olivat edenneet yhä kauemmas merelle etsiäkseen merkittäviä yksilöitä varustettaviksi seurantalaitteilla.

Syötit eivät olleet vetäneet haita puoleensa. Niitä eivät olleet houkuttelleet kamppailevien kalojen nauhoitetut äänet. Edes veriämpärilliset ja kohdalle osunut ajelehtiva tonnikalanraato eivät olleet kutsuneet ruokapöytään kuin muutaman nuoren yksilön. Tuntui kuin taukopaikan ravintola olisi sulkenut ovensa ja kaikki aikuiset hait olisivat jatkaneet matkaa.

Havainto oli kummastuttava, ja Kurt painiskeli sen kanssa seisoessaan Roland Garrosin lentoaseman päälähtöaulassa. Hän odotti pitkää lentoa, joka veisi hänet ja Joen pois saarelta ja

mysteerin ääreltä. Elleivät heitä olisi odottaneet Washingtonissa muut velvoitteet, hän olisi peruuttanut paluulennon ja jäänyt etsimään vastauksia.

Taputus olkapäälle herätti Kurtin aatoksista. Kääntyessään katsomaan taakseen hän ei nähnyt ketään, vaan vain metallisauvan, jonka päässä oli neljä tappia kuin haravassa. Sauvan vastakkaisessa päässä oli hänen paras ystävänsä, Joe Zavala, joka istui korkean pöydän ääressä edessään tuhti kerrosvoileipä ja kasa ranskanperunoita.

Saatuaan Kurtin huomion Joe veti alumiinisen selänraaputtimen teleskooppivarren sisään ja työnsi sen taskuunsa. Kurt muisti, että Joe oli ostanut sen viidellä dollarilla kioskista heidän tulopäivänään. »On uskomatonta, että pääsit tuon kapineen kanssa turvatarkastuksen läpi.»

»Tämähän on hyödyllinen työkalu», Joe väitti. »Se on helppottanut elämääni monin tavoin. Minun ei esimerkiksi tarvinnut nousta tuoliltani, jotta voisin vaivata sinua.»

»En tiedä, onko se hyvä juttu.»

Joella oli lyhyt, tumma tukka, tummanruskeat silmät ja hyväkuntoinen vartalo. Hän näytti hymyilevän kaiken aikaa aivan kuin elämä olisi aina mahtavaa, oli se sitten hyvää tai pahaa. Hän osoitti edessään olevaa lautasta. »Haluatko haukun leivästä?» hän kysyi. »Matkustamisen ykkössääntö: älä ikinä jätä ateriaa väliin, sillä koskaan ei voi tietää, milloin pääsee seuraavan kerran syömään.»

Kurt pudisti päätään lievästi hämmästyneenä. Joe oli häntä kymmenen vuotta nuorempi ja monta senttiä lyhyempi, mutta näytti edelleen keskisarjan nyrkkeilijältä, jollainen hän oli ollut merivoimissa. Näytti kuin hän olisi jollain konstilla pystynyt syömään kaiken päivää lihomatta koskaan kiloakaan.

»Eiköhän meidät ruokita koneessa», Kurt sanoi. »Eikä kaililla ole sinun kadehdittavaa, yliaktiivista aineenvaihduntaasi.

Olemme kuule olleet täällä kuusi viikkoa, mutta en oikeastaan muista hetkeä, jolloin et olisi syönyt.»

»Sehän se avaintekijä on», Joe sanoi. »Jatkuva ruoansaanti pitää energiatason korkealla, mikä polttaa enemmän kaloreja.»

Kurt ei ollut varma, oliko selitys tieteellisesti pätevä, mutta hän antoi asian olla, sillä hänen puhelimensa surahti.

Hän otti puhelimen esiin, näppäili tunnusluvun ja katsoi näyttölle. Hänelle oli tullut viesti, mutta sen yhteydessä ei näkynyt nimeä, sähköpostiosoitetta eikä puhelinnumeroa.

Mielensä kyynisessä osassa hän arveli viestin olevan huijausta. Ja ajatuksessa olisi ollut järkeä, jos puhelin olisi ollut kaupasta ostettu laite. Hänen ystävänsä marisivat yhtenä robottipuheluista, tietojenkalasteluviesteistä ja loputtomista yhteydenottoopyynnöistä puoleensavetäville ulkomaisilta naisilta, jotka ilmeisesti halusivat viettää aikaa heidän kanssaan. Mutta Kurtin puhelin oli NUMAn laite, joka oli erityisesti suunniteltu välttämään moiset sudenkuopat. Puhelimen kaikki tuleva ja menevä liikenne tapahtui NUMAn omien satelliittien ja Washingtonissa sijaitsevan huipputurvallisen tietokonejärjestelmän kautta, minkä olisi pitänyt tehdä siitä läpitunkemattoman kaikelle häirinnälle.

Tarkastellessaan viestiä Kurt vaistosi siinä jotain muutakin outoa. Paitsi ettei sen lähettäjistä ollut mitään tietoa, viesti ei myöskään ollut kokonainen. Hänen katsellessaan siihen ilmensi yksi kerrallaan uusia kirjaimia, ikään kuin lähettäjä olisi ollut maailman hitain kirjoittaja. Viimeisen kirjaimen saavuttua viesti kuului kaikessa arvoituksellisuudessaan:

Olen lähettänyt heidät sinulle... Etsi heidät... Heidän kohtalonsa on sinun käsissäsi...

Ajatus huijausviestistä kaikkosi. Ei ollut linkkiä jota klikata, ei kehotusta kirjoittaa vastausta, ei minkäänlaista tarjousta. Vain

merkilliset lauseet ja pitkä jono numeroita ja kirjaimia, jotka näyttivät salasanalta tai tietokoneohjelman tuotekoodilta.

Koko episodi muuttui entistä kummallisemmaksi, sillä viesti katosi hänen silmiensä edessä. Hän etsi sitä eri ohjelmista ja sovelluksista, mutta ei nähnyt siitä jälkeäkään. Se oli yksinkertaisesti poissa.

Joe katsoi Kurtiin ja huomasi tämän ärtyneen ilmeen. »Mikä hätänä? Etkö selviydy tämän päivän sanatehtävästä?»

»Kyse ei ole siitä», Kurt sanoi. »Puhelimessani näyttää olevan aave. Oletko saanut utoja viestejä?»

Joe pudisti päätään.

»Minun täytyy soittaa tekniikkaguruille», Kurt sanoi. »Jotain outoa on tekeillä.»

Ennen kuin hän ehti soittaa, hänen huomionsa kääntyi hälinään turvatarkastuksessa. Rakennukseen oli rynnännyt kolme univormua kantavaa poliisia ja kaksi pukumiestä, jotka olivat ohittaneet muita jonossa ja selviytyneet tarkastajista vilauttamalla virkamerkkejään. Nyt he olivat lähtöporttien puolella asemaa ja työntyivät harvalukuisen matkustajajoukon läpi suoraan kohti Kurtia ja Joea.

»Anteeksi», yksi poliiseista sanoi vaativasti. »Anteeksi, mutta pyydän astumaan sivummalle.»

Kurt pani puhelimen taskuunsa miesten lähestyessä. »Johtuu taatusti selänraaputtimesta.»

Ensimmäisenä paikalle ehtivät poliisit, jotka ympäröivät Kurtin ja Joen kuin estääkseen heitä juoksemasta karkuun. Muutaman sekunnin kuluttua saapuivat pukumiehet. Toinen heistä oli ehkä kuudenkymmenen ja selvästi johtavassa asemassa. Hänellä oli kihara harmaa tukka ja valkoinen pellavapuku. Hän hikoili hengästytneenä ja seisahtui pyyhkiäkseen otsaansa ennen kuin avasi suunsa.

»Oletteko Kurt Austin?»

Joe kääntyi pois päin ja haukkasi leipäänsä. »Sinuna en vastaisi tuohon», hän sanoi hiljaa ruoka suussa.

»Olen», Kurt sanoi. »Ja tässä on työtoverini Joe Zavala.»

»Niinkö?» Joe sanoi ja kääntyi. »Etkö voinut jättää minua pois tästä?»

Kurt veti suutaan hymyyn Joen teeskennellylle tuskastumiselle.

»Te kaksi miestä olette NUMAn palveluksessa», pukumies sanoi. »Amerikkalaisen meribiologiaviraston?»

Lähelle osui, Kurt ajatteli. »Pitää paikkansa», hän sanoi. »Kuinka voimme auttaa?»

»Nimeni on Marcel Lacourt», mies sanoi. »Olen Réunionin prefekti. Jollaista te amerikkalaiset sanoisitte kuvernööriksi. Pyydän virallisesti apuanne.»

»Mihin?» Kurt kysyi varovasti.

»Saaren vastakkaisella puolella on tapahtunut valaiden joukkorantautuminen», Lacourt sanoi. »Minulle on kerrottu, että lahdessa ja lähellä rannikkoa ui paljon muitakin mereneläviä. Lisää valaita. Ja kalaparvia. Nousuvesi on nyt korkealla, mutta se vaihtuu pian. Vapaaehtoiset pelkäävät, että yön aikana rantautuu lisää eläimiä.»

Iltapäivä oli jo pitkällä.

»Kuinka paljon valaita on?»

»Yksi hyvin iso ja muita pienempiä», Lacourt sanoi. »Minun on sanottava, että tällaista ei tapahdu täällä. Meillä on haita. Meillä on valaiden katselua. Mutta ei koskaan ennen noiden suurenmoisten eläinten joukkorantautumisia. Meillä ei ole keinoja hoitaa sellaisia asioita eikä edes varmuutta, miten pystymme käsittelemään sitä. Toivoimme että te voisitte auttaa.»

Sen enempää ei tarvittu. Samaan aikaan, kun Joe hotkaisi kerrosvoileipänsä viimeisen palan, Kurt otti reppunsa tuolilta ja nyökkäsi kohti uloskäyntiä. Paluulento saisi odottaa.

»Mennään», hän sanoi. »Teemme suunnitelmat matkalla.»

»[Clive Cussler on] seikkailujen kuningas.»

— SUNDAY EXPRESS

Tyynenmeren paratiisisaari täyttyy mystisesti rantautuneista merieläimistä. NUMAn Kurt Austin ja Joe Zavala aloittavat pelastusoperaation tietämättä, kuinka suuri uhka syvyyksissä piilee. Kun huppupäinen mies räjäyttää NUMAn laboratorion, Austin ja Zavala löytävät itsensä keskeltä päätähuimaavaa seikkailua, jossa tuhoisa tekoäly ja sen tuntematon luoja juonivat maailmaan uutta järjestystä. Vaikka NUMAlla on apunaan koodattuja viestejä lähettävä salainen liittolainen, ei ole varmaa, riittääkö ihmismieli enää pelastamaan maailmaa vääjäämättömältä lopulta.

9 789510 527443

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-52744-3

PÄÄLLYKSEN KUVITUS: ANGELO RINALDI